

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zakazu orzekania ultra vires w zakresie w jakim z jednej strony SSP stwierdził nieważność decyzji Komisji, ponieważ nie zbadała ona czy istnieje inne stanowisko, na którym zainteresowany mógłby zostać zatrudniony i z drugiej strony orzekając, że jest właściwy dla zbadania czy powody, którymi kierowała się administracja przy odmowie odnowienia umowy nie naruszają kryteriów i warunków ustanowionych przez prawodawcę w regulaminie pracowniczym i mających na celu zagwarantowanie członkom personelu kontraktowego możliwości korzystania w pewnym zakresie z kontynuacji zatrudnienia, podczas gdy taka właściwość nie znajduje żadnego oparcia w przepisach warunków zatrudnienia innych członków personelu UE.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący zniekształcenia pojęcia interesu służby i nieprawidłowego zastosowania orzecznictwa Trybunału poprzez z jednej strony rozstrzygnięcie, że interes służby należy pogodzić z obowiązkiem staranności i że wymaga on aby zbadano możliwość przekazania nowych funkcji zainteresowanemu i z drugiej strony poprzez błędne wyprowadzenie z orzecznictwa Trybunału, że Komisja nie może skutecznie powołać się na brak interesu służby w odnowieniu umowy zainteresowanego, ponieważ art. 8 warunków zatrudnienia innych członków personelu UE należy interpretować w ten sposób, że ma on na celu zagwarantowanie pewnej kontynuacji zatrudnienia członkom personelu zatrudnionym w oparciu o umowy na czas określony.

Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2012 r. — France Télécom przeciwko Komisji

(Sprawa T-385/12)

(2012/C 311/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: France Télécom (Paryż, Francja) (przedstawiciele: S. Hautbourg i S. Cochard-Quesson, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o twierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 9403 wersja ostateczna z dnia 20 grudnia 2011 r., stwierdzającej zgodność z rynkiem wewnętrznym, pod pewnymi warunkami, pomocy państwa udzielonej przez Republikę Francuską na rzecz France Télécom dotyczącej reformy finansowania emerytur urzędników państwowych zatrudnionych we France Télécom [pomoc państwa nr C 25/2008 (ex NN 23/2008)].

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, podniesiony tytułem głównym, dotyczy naruszeń prawa i błędów w ocenie oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia towarzyszących uznaniu przez Komisję za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE obniżenia składki pracodawcy płatnej na rzecz państwa z tytułu emerytur przyznanych urzędnikom France Télécom. Strona skarżąca wskazuje, że owe naruszenia prawa i błędy w ocenie Komisja popełniła:
  - stwierdzając istnienie korzyści ekonomicznej;
  - uznając, że przedmiotowy środek ma charakter selektywny;
  - uznając, że środek ten może powodować zakłócenia konkurencji;
  - stwierdzając istnienie pomocy państwa, pomimo iż Komisja przyznaje, że korzyść była zneutralizowana co najmniej do dnia 31 grudnia 2010 r. przez zryczałtowaną składkę o charakterze wyjątkowym.
- 2) Zarzut drugi, podniesiony tytułem posiłkowym, dotyczy naruszeń prawa i błędów w ocenie towarzyszących uzależnieniu przez Komisję zgodności rzekomej pomocy państwa od spełnienia warunków określonych w art. 2 spornej decyzji. Strona skarżąca wskazuje, iż owe naruszenia i błędy Komisja popełniła przy uznaniu, że strona skarżąca ponosi niższe niż jej konkurenci obciążenia socjalne, i przy odmowie zastosowania precedensu „La Poste” w postępowaniu dotyczącym France Télécom.
- 3) Zarzut trzeci, podniesiony tytułem posiłkowym, dotyczy błędów w ocenie i naruszenia obowiązku uzasadnienia towarzyszących ocenie okresu, w jakim pomoc określona w spornej decyzji była zneutralizowana przez zryczałtowaną składkę o charakterze wyjątkowym. Strona skarżąca wskazuje, iż błędy te Komisja popełniła:
  - uwzględniając obciążenia z tytułu odszkodowania i nadmiernej rekompensaty przy obliczeniu obciążeń wynikających z obniżenia składki pracodawcy oraz
  - stwierdzając, że stopa dyskontowa zryczałtowanej składki o charakterze wyjątkowym powinna wynosić 5,53% a nie 7 %.
- 4) Zarzut czwarty, podniesiony tytułem posiłkowym, dotyczy naruszenia praw proceduralnych strony skarżącej.